

מסורת הש"ס

א) תרומות פ"ד מ"י ב"ג:ג: ירוש' תרומות פ"ד ה"ז ט' ע"י ירושלמי ערלה פ"ב ה"א, ג) וינחם פד: וי"ק, ד) ושיין תוספות חולין ל"ה ד"ה ספקין (ס' ע"י לקמן פא. ועיקר דברי ר"י במנחות כב., ט) ד"ה לימא.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רבי יהודה אומר וכו' ואומר ד"ת דלא אמר ר' יהודה. ע"ן לקמן דף פז ע"ב תוס' ד"ה ה"ה כסרי"ז:

שינויי נוסחאות

א) פלוגתא דר"מ ור"י א"ת פסגתא דתרומות, א"תאם בתוספתא דתרומות פ"ה א"תא, לכן שפיר א"תאף דתניא והגר"י: ב) מפרש"י כאן מוכח דגרסי רדאין אותן, וכמו שאף בזוית, וכן"ה בתש"ס ט"ז (דש"פ), ור' בנאי' רש"י כ"י ד"ג: בתוספתא, ואולם בנאי' התוספתא שלנו אינו. א"תאף מפר' רש"י בנאי' ונ"י מוסף רש"י' תמנע דמפרט' הכרסא' שפנטי רדאין את העלינות, מימי חורף שם נמי תבז רדאין אותן, ובכ"ז ויכריא' הגירסא' רדאין את התחתונת: ג) באיזה ענינא דרסה דברי הכל יעלא, דרסה בעיגול דהיי פלוגתתיהו, אלא אמר רב פפא דרסה בעיגול ואין יודע היכן דרסה או לצפונה כו' פל"ל (ש"ס), וכן"ה ב"בצ"ג ג' ע"א: ד) ונימאשך חזא חד מינייהו וניקרב (ש"ס) וצ"ק, וכן"ה ברש"י ובד"ר רפ"ט וש"ח: ז) משפטא (ש"ס): ז' ז"ל וכליל (דפוס ורמיה): ז"ל ז"ל כאילו הן פירודות (ש"ס): ח) ע"י תוס' קדוש: ח' ונמשך חזא חד פל"ל (שכ"י): ח"א קשיא דר"מ אדרי"מ דהא דר"מ בריה פל"ל (ב"ש): י) ז"ל ואצ"ג (ש"ס): י"ב לזון תוס' יינמנא אי נמי רדאין אחד אחד מתוך העדר הא הוה לו האיסור קצוע ועומד בניהם וקיימא לן בנסהדרין (דף עט.) מוארב לו פרט לזורק אכן לכו דכל

ליקוטים

ה"ח קבוע וכל קבוע במחצת על מחצת דמי. והא דקייילי מדאורייתא חזא בתרי טביל היינו היבא שמעורב ואינו ניכר האיסור כו' ובדבר חשוב אפי' מעורב לא טביל ואמר לו קבוע פריש ומשני נמשך בתמיה הוה כו' כדאמר בס' התעורבות גבי תעורבות בעלי חיים חדושיב ולא טביל דפריך ונמשך ונקריב חד מינייהו ונימא כל פרישי מרובא פריש ומשני נמשך בתמיה הוה היי קבוע לו קבוע כו', ועיקר הטעם אינו משום כו' אלא משום דבעלי חיים לא טביל כמו דבר שדרכו ליטמא. (תוס' חולין ט"ז)

שיטה מקובצת ונמשך חזא חד מינייהו וכו'. וא"ת א' תמינא בעל חיים חשיבו ולא בטלי. וי"ל דהיינו דוקא כי שקלין סילס או רובס או ודאי לא יעילי תמשה, אבל אם משך כל אחד מהם בפני עצמו נימא שפיר כל דפריש מרובא קא פריש: הוה חזא קבוע בוי' בפרק גיד הנשה דף ט"ז:
מקן גיד הנשה (שמערס) (שבתקנא) טס הדיקין תותן שמעורב טעמן טעם ואם לא טבול אסורין ופריך בגמרא (דף טז: טסו) וליבטל בדוכא ומשני בריה חשיבא ולא בטילה. ופריך א"י למה לו לשנוי הכי חשיבא דבעלי חיים ומתור. וי"ל דשאינן הכא טעם חשיבות דבעלי חיים ומתוך כך ק"ל בעטין ידוע ומתור. כ"י אומר ר"י אבל מתלה ק"ל היבא שדוע תמינא מקוץ קביעתו כי היבא דמעט תמיה דמיה של גיבול ידוע ומתור בנקוץ קביעה. והשתא קאמ' א"כ מתי משני הכא הוי ליה קצוע והלא חזן האיסור ידוע ומתור. וי"ל דשאינן הכא טעם חשיבות דבעלי חיים ומתוך כך ק"ל בעטין ידוע ומתור. כ"י אומר ר"י אבל בתריהו בושחי' לא. וטעמא קשיאות מדרבנן אכל לא לעילי דלדורייתא תמילא טפי. ועד י"י למד דלעיל מימי א"ליבא דנפשיה והכא א"ליבא דרביה (תוס' מהר"ם) ד"ה רבי יהודה ב' א"לאמא דאפילו לא עולה באחד ובאחר. ובתוס' מהר"ם מירק הא דרייה הכי"ה לזמן לקנמן:

כל דבר שיש בו מנין. כל שדרכו לימנות כלל כגון ליטראות של קציעות שרוב בני אדם אין מוכרין בזמנין אלא דורסין אותם בעיגול ומוכר כל העיגול יחד הואיל ופעמים שמונין הליטראות לצד למוכרם בזמנין: **ואפילו דרבנן**. במידה לאיסוריה מדרבנן כגון תרומת קציעות לא

בטייל הואיל ודרכו לימנות כלל כ"ש

בדלורייתא כגון פסולי קרבן דמתני': **ליטרא קציעות**. משקל ליטרא של תאנים יבישות של תרומה שקיעטס באומלם ככלי ששמו מקצוע: **שדרסה ע"פ עיגול**. שם כלי הוא עגול ודורסין בה קציעות ונדבקין זו בזו ונעשין עיגול כעין גבינה: **על פי**. דוקא נקט שגראית לעינים: **ואין יודע**. איזה פי כלי נאסר ובכל התחמוות פשטין ה' ליה שאין התרומה מעורבת בהן אלא הפומין לצדם בספק האיסור: **רבי מאיר** ורבי יהודה איבנה אחרן. וכו' שיה' כליה: **רואין אותן כאילו הן פירודות**. אע"פ שאין כאן ק' פומין של ק' כלים של היתר לצד האיסור לבטל האיסור והתחמוות אינן בכלל הספק להנטרף עם העלינות לבטלן ה' רואין את כל ליטראות התחמוות והעלינות שכלל והתחמוות מנטרפות להעלות את העלינות שצכל ה' פוס ופוס: **ואם לאו**

הפומין אסורין. שהתחמוות שאינן בכלל הספק אין מעלות הפומין: **אפילו יש שם ג' מאות פומין לא יעלו**. דכל שדרכו לימנות לא בטיל: **דרסה בעיגול ואינו יודע** כאיזה מקום כו'. שדרסה במקום השולים שהכלי רחב והרבה ליטראות סדורות לרחבו: **דברי הכל יעלו**. הואיל ולימיה לאיסוריה בעיניה שגדרם ונדבק באחרות למעלהל מאלמטה ומן ההז אין כאן דבר שבזמנין כלל: **ה"ג ונמשך** ט' **חד וחד מינייהו וקריב כו'**. יטלם אחד אחד ובכל חד וחד נימא מרובא הוא: ופריקין נמשך. בתמיה. משמע יקחם אחד אחד מתוך העדר הא הוה לו האיסור קצוע ועומד בניהם וקיימא לן בנסהדרין (דף עט.) מוארב לו פרט לזורק אכן לכו דכל

דלורייתא בתאנים ומאינו סתם תרומה דליירי בצביכורים דתנן במסכת פרה פ' י"א (מ"ג) דיבילה של תרומה שנפלה למי תטאת נטלה ואכלה אם יש כבינה חייב טמאה צין טהורה המים טעמים והאכלה חייב מיתה פ"י כשנטלה אדם מיד נטמא גופו מחמת נושא מי תטאת וא"ל להיות האוכלה חייב מיתה בטתם תרומה דתרומת פירות דרבנן אף לא נאמר דבתרומת ציבורים מיירי והי"נ ט' מדקדק ר"י מתיא דשיגול בעיגולין עולה אלא אם עולה אפילו בציבורים דלורייתא ודומק הוא זה אלא ש' לחלק דלענין דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט' דדבר המתעבר הוא הוא ולא כדריש התם במגילה (דף ג:) אשר לו חומה אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן וכן צריך לחלק ננמי לעילן כמו שפירשתי לעיל בפרק קדשי קדשים (דף סא. ד"ה מאי): **והתחתונות מעצות את העליונות**. אע"פ שאינן בספק דימוע הקילו בתרומת פירות דרבנן והא דתנן במס' תרומות פ"ד (מ"ט) תאנה לבנה שנפלה לתוך לבנות ושחורות לבנות אסורות השחורות מותרות ואין השחורות מעלות את הלבנות לא דמי בהתם אינן ה' השחורות ראיות להיות בספק דימוע שעלוטם השחורות ייכרות מתוך לבנות: **רבי יהודה אומר ב'**. וא"ת לר' יהודה מאי אימיא דבר שבזמנין אפילו כל מילי אסור בכל שהוא דהא שמע' ליה לר' יהודה לקמן בפירקין (דף ע"ח) דמין בזמניו לא בטיל ובסיפא נמי דקמתי דברי הכל לרבי יהודה יעלו אמאי יעלו וכן לקמן דנקט ר"י רימוני דזן אפילו כל מילי נמי וכן צפ' הנזקין (גיטין דף נד:) נפלו ט' ונתפלעו בשוגג יעלו דברי רבי יהודה אמאי והא מין בזמניו לא בטיל לר' יהודה ועוד תנן צפ' נוטל (שבת קמא:) רבי יהודה אומר מעלין את המדומע באחד ומאה * **ואומר ר"ת** דלא א"ר יהודה מין בזמניו בכל שהוא אלא בדבר לא דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט' דדבר המתעבר הוא הוא ולא דלמרי' בסוף ביצה (דף נא:) דחטיין בחטיין לא בטיל לר' יהודה בקמח מיירי דהוי דבר המתעבר תעד דגבי חטיין בשעורין קאמר התם דבטל משום דהוי מין בשאינו מינו ואמאי הא מינכרי מהדדי אלא ודאי בקמח מיירי ולא גרסי' בגיטין נפלו לגת ונתפלעו אלא נפלו ונתפלעו דלא מיירי בלת אלא ביצט ובענין זה מפרש ר"ת הא דא"ר יוחנן בסוף ע"ז (דף עג:) צ' כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שזוגן וערבן זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו וקשיא ליה כיון דתרומה עולה בא' ומאה א"כ מינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא ש"מ דבזמניו במשהו והא דא"ר יוחנן התם (דף עג:) דכל איסורין שבתורה בזמניו בנותן טעם חוץ מטבול ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל היא ט' דכיון דבחד טעמא הוא דמפרש התם טעמא דטבול דכהיתרו כך איסורו דחטיה אחת פוטרת את הכרי והא דהין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתא דתרומה עולה באחד ומאה דבדבר ישב וממתי' דהקומץ רבה (מנחות טז) לא שתי מנחות שלא נקמאן דלא מצטלי ליה שייטם לביבולא דמקומיין התם כר' יהודה במנחות סולת איליי שנתעבר א'א לגמרי דבדב ט' לא ולא במאפה תנור ומחצת ומרחשת והיא דנבילה בשחוטת דהקומץ רבה (שם כג:) בשנימוחה. וה"ר יוס טוב מפלננ"י הקשה לר"ת מההיא דפסחים (דף טו.) דחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה חולין טמאין דלמרי' התם (דף כה.) דאם נפלה לך חולין דברי הכל תרד ומטמא אלמא דאפי' לא עולה באחד ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא דשארור של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לא מתעבר יותר ממנו ועוד תניא במסכת תרומה ט' בתוספתא פרק סאה תרומה לוג י"ן ללול שנפל לתוך ק' לוגין עבורין ט' וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק צין לא ליבש ויתרב דהא דתרומה עולה בא' ומאה נפילה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו חולין להיות כבטל דהיינו תרומה והיא דב' כוסות א' של תרומה ואחד של חולין ט' שאינן מתוקנין דאפשר להם ליעשות תרומה אסבה ט' לה ר' יוחנן כמאן דלמר דהקומץ רבה (דף כג:) בטר מבטל אולינן והוי מין בזמניו וההיא דפסחים (דף כה.) ל"ק ט'א למ"ד בטר בטל אולינן דמשקין לכי סריחו אינן שם משקין עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבול בזמניו דמשכו הוי א"א לאמצול דהיינו החולין שיש טבל וי"ל שנפל טבל טבול לתרומה בטבול שאינו טבול לתרומה דהוי מין בזמניו כיון דשם טבול עליהם ט' על שיהיה א"נ טבל שראה פני הבית בטבול שלא ראה פני הבית א"נ ט' נפל לתוך חולין מתוקנין ובעודה לתרומה ציד צעלים דאפשר לאתשולי עלה והשתא דלמתינן להכי איכא לאוקומי ההיא דב' כוסות בחולין מתוקנין וכגון דתרומה ציד צעלים וההיא דפסחים בתרומה ציד כהן ועוד י"ל למירוח קמא כר"ת ט' ההיא דפסחים (דף כה.) כר' חייא דאית ליה לר' יהודה נבלה ושחוטת בטלות זו בזו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו לענין משהו אע"פ שחשובין מין בזמניו לענין אחד ומאה דלא כגי להו צפ' אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דה"ג דה"ג מוכח דהקומץ רבה (מנחות כג:) דלאו כ"ע אית להו דר' חייא וההיא משנה דאין דם מצטל דם פירש בקוטרס דהקומץ רבה (ג"ס טז ט') לרב חסדא דלזיל בטר מצטל הויא דלא כרבי חייא ואפילו לרבי תינא דלזיל בטר בטל נראה דליכא טובא ההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגלים מצטל מי רגלים לקמן בפירקין

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

עג.

ר"מ אומר רבי אֶלְעִיזֹר אומר ב'. תימה לר"ל דאמר לעיל גבי חזילי תלתן לר"מ כל שדרכו קשיא ט' דר"מ גופיה קסבר דליטרא קציעות בטלה דאע"ג א'א דהויא כל שדרכו מיהו צפ' הערל (ויצמות פא.) משמע דלא אמר ר"ל כל שדרכו מקדש אלא תרומה דלורייתא אבל בתרומה בזמן הזה דהיא מדרבנן לא וא"ת אם תרומה בזמן הזה דרבנן א"כ בטלה קדושת הארץ א"כ כלאי הכרס נמי דרבנן ואמאי תני כל שדרכו וי"ל דכלאי הכרס הוא חד דרבנן דאם לא בטלה קדושת הארץ היה דלוריית' אבל הכא תמתי דרבנן חד דבטלה קדושת הארץ ועוד דתרומת תאנים מדרבנן דלא מיחייב מדלורייתא אלא דגן מירוס ויהי ר א"נ ט' לעיל הכי פירושו שהיה ר"מ אומר כל שדרכו לימנות מקדש מדלורייתא ט' וכיון דבדלורייתא כל שדרכו מקדש דין היה שיקדש בדרבנן את שדרכו כגון חזילי תלתן של כלאי הכרס א"נ כלאי הכרס כיון שיש בהן איסור הנאה אע"י דבטלה קדושת הארץ חמור כמו מדלורייתא וא"ת ובפ"ק דמגילה (דף י.) היכי צעי למימר דקסבר ר"א קדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעמיד לכל ועוד דברי יהושע גופיה קאמר התם בדיניא דהכי אלתא קסבר לא בטלה קדושת הארץ והכי ט' לרבי

יהושע דליטרא קציעות בטלה לר"ל והיינו יכולין לפרש דלר' יהושע קדושת הארץ לא בטלה ומ"מ ליטרא קציעות עולה משום דתרומת תאנים דרבנן דמטעם זה הקילו בה לומר שהתחמוות מעלות את העלינות ואע"פ שלא נמערבו בכל העיגול והא דמשמע בפרק הערל (ויצמות פא.) לר"ל דאי תרומה בזמן הזה דלורייתא לא היה עיגול בעיגולין עולה דקאמר ר"ל והלא אפי שונה עיגול שעיגולין עולה אלא ט'א תרומה דרבנן ואיזה הוכחה היא והלא ר' יהושע סבר מקריבין אע"פ שאין בית דקדושת הבית לא בטלה וכ"ש קדושת הארץ ואפי' הכי סובר דעיגול עולה ובטל ויש לומר דר' יהושע יסבור דלא מקדש אלא ו' דברים ור"מ דסבר כל שדרכו לא סבר כוותיה בזה א"נ י"ל בדוקח התם ט'א פרק הערל (מ"ט) ה"ג היינו בתרומת ציבורים דהוי

דלורייתא בתאנים ונמינו סתם תרומה דליירי בצביכורים דתנן במסכת פרה פ' י"א (מ"ג) דיבילה של תרומה שנפלה למי תטאת נטלה ואכלה אם יש כבינה חייב טמאה צין טהורה המים טעמים והאכלה חייב מיתה פ"י כשנטלה אדם מיד נטמא גופו מחמת נושא מי תטאת וא"ל להיות האוכלה חייב מיתה בטתם תרומה דתרומת פירות דרבנן אף לא נאמר דבתרומת ציבורים מיירי והי"נ ט' מדקדק ר"י מתיא דשיגול בעיגולין עולה אלא אם עולה אפילו בציבורים דלורייתא ודומק הוא זה אלא ש' לחלק דלענין דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט' דדבר המתעבר הוא הוא ולא כדריש התם במגילה (דף ג:) אשר לו חומה אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן וכן צריך לחלק ננמי לעילן כמו שפירשתי לעיל בפרק קדשי קדשים (דף סא. ד"ה מאי): **והתחתונות מעצות את העליונות**. אע"פ שאינן בספק דימוע הקילו בתרומת פירות דרבנן והא דתנן במס' תרומות פ"ד (מ"ט) תאנה לבנה שנפלה לתוך לבנות ושחורות לבנות אסורות השחורות מותרות ואין השחורות מעלות את הלבנות לא דמי בהתם אינן ה' השחורות ראיות להיות בספק דימוע שעלוטם השחורות ייכרות מתוך לבנות: **רבי יהודה אומר ב'**. וא"ת לר' יהודה מאי אימיא דבר שבזמנין אפילו כל מילי אסור בכל שהוא דהא שמע' ליה לר' יהודה לקמן בפירקין (דף ע"ח) דמין בזמניו לא בטיל ובסיפא נמי דקמתי דברי הכל לרבי יהודה יעלו אמאי יעלו וכן לקמן דנקט ר"י רימוני דזן אפילו כל מילי נמי וכן צפ' הנזקין (גיטין דף נד:) נפלו ט' ונתפלעו בשוגג יעלו דברי רבי יהודה אמאי והא מין בזמניו לא בטיל לר' יהודה ועוד תנן צפ' נוטל (שבת קמא:) רבי יהודה אומר מעלין את המדומע באחד ומאה * **ואומר ר"ת** דלא א"ר יהודה מין בזמניו בכל שהוא אלא בדבר לא דומיא דדס הפך דום השעיר דיליף מינה לקמן ט' דדבר המתעבר הוא הוא ולא דלמרי' בסוף ביצה (דף נא:) דחטיין בחטיין לא בטיל לר' יהודה בקמח מיירי דהוי דבר המתעבר תעד דגבי חטיין בשעורין קאמר התם דבטל משום דהוי מין בשאינו מינו ואמאי הא מינכרי מהדדי אלא ודאי בקמח מיירי ולא גרסי' בגיטין נפלו לגת ונתפלעו אלא נפלו ונתפלעו דלא מיירי בלת אלא ביצט ובענין זה מפרש ר"ת הא דא"ר יוחנן בסוף ע"ז (דף עג:) צ' כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שזוגן וערבן זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו וקשיא ליה כיון דתרומה עולה בא' ומאה א"כ מינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא ש"מ דבזמניו במשהו והא דא"ר יוחנן התם (דף עג:) דכל איסורין שבתורה בזמניו בנותן טעם חוץ מטבול ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל היא ט' דכיון דבחד טעמא הוא דמפרש התם טעמא דטבול דכהיתרו כך איסורו דחטיה אחת פוטרת את הכרי והא דהין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתא דתרומה עולה באחד ומאה דבדבר ישב וממתי' דהקומץ רבה (מנחות טז) לא שתי מנחות שלא נקמאן דלא מצטלי ליה שייטם לביבולא דמקומיין התם כר' יהודה במנחות סולת איליי שנתעבר א'א לגמרי דבדב ט' לא ולא במאפה תנור ומחצת ומרחשת והיא דנבילה בשחוטת דהקומץ רבה (שם כג:) בשנימוחה. וה"ר יוס טוב מפלננ"י הקשה לר"ת מההיא דפסחים (דף טו.) דחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה חולין טמאין דלמרי' התם (דף כה.) דאם נפלה לך חולין דברי הכל תרד ומטמא אלמא דאפי' לא עולה באחד ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא דשארור של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לא מתעבר יותר ממנו ועוד תניא במסכת תרומה ט' בתוספתא פרק סאה תרומה לוג י"ן ללול שנפל לתוך ק' לוגין עבורין ט' וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק צין לא ליבש ויתרב דהא דתרומה עולה בא' ומאה נפילה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו חולין להיות כבטל דהיינו תרומה והיא דב' כוסות א' של תרומה ואחד של חולין ט' שאינן מתוקנין דאפשר להם ליעשות תרומה אסבה ט' לה ר' יוחנן כמאן דלמר דהקומץ רבה (דף כג:) בטר מבטל אולינן והוי מין בזמניו וההיא דפסחים (דף כה.) ל"ק ט'א למ"ד בטר בטל אולינן דמשקין לכי סריחו אינן שם משקין עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבול בזמניו דמשכו הוי א"א לאמצול דהיינו החולין שיש טבל וי"ל שנפל טבל טבול לתרומה בטבול שאינו טבול לתרומה דהוי מין בזמניו כיון דשם טבל עליהם ט' על שיהיה א"נ טבל שראה פני הבית בטבול שלא ראה פני הבית א"נ ט' נפל לתוך חולין מתוקנין ובעודה לתרומה ציד צעלים דאפשר לאתשולי עלה והשתא דלמתינן להכי איכא לאוקומי ההיא דב' כוסות בחולין מתוקנין וכגון דתרומה ציד צעלים וההיא דפסחים בתרומה ציד כהן ועוד י"ל למירוח קמא כר"ת ט' ההיא דפסחים (דף כה.) כר' חייא דאית ליה לר' יהודה נבלה ושחוטת בטלות זו בזו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו לענין משהו אע"פ שחשובין מין בזמניו לענין אחד ומאה דלא כגי להו צפ' אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דה"ג דה"ג מוכח דהקומץ רבה (מנחות כג:) דלאו כ"ע אית להו דר' חייא וההיא משנה דאין דם מצטל דם פירש בקוטרס דהקומץ רבה (ג"ס טז ט') לרב חסדא דלזיל בטר מצטל הויא דלא כרבי חייא ואפילו לרבי תינא דלזיל בטר בטל נראה דליכא טובא ההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגלים מצטל מי רגלים לקמן בפירקין

י"ג א מ"י פרק י"ד מהלכות תרומות הלכה ו': יד ב מ"י ט"ז הלכה ו': ב"ז ג מ"י פ"י מהל' פסחים הל"א ופס"ז מהל' תאכלות אסורות הל"ז טו"ש"ע י"ד טימן קי סעיף א':

מוסף רש"י

אפילו בדרבנן. אפילו במדי דרבנן כגון ליטרא קציעות דליירי בתרומת פירות דרבנן: ליטרא קציעות. תאנים שנתכשבו בשדה וקצטן במקצוע, והוא שם כלי העשוי לקץ ותחתיו צו טוקאי' התמלאו וחזר כך דורסין אותם בכלי עגול וכן נדבקין יחד ונעשין בגביה והוא נקרא עגולי דעילה ובצפון למוכרן מפירין בגמריהם ומזקין במשקל ליטרא (ביצה ג.) קציעות. מקצוע. כלי (שמינית) ששטחין בו הגרונות, ועל שם כלי קרי להו קציעות במה דוקמן (חומת ט) שדרסה על פי עיגול. ע"פ שם ששמו עגול שבו עשין העגולין: ואינו יודע באיזה עיגול. אלא יודע שבו הוא הלא תמוט: ר' מאיר אומר. כן תמקין ר' אליעזר ור' יהושע דבבז, ור' אליעזר אומר אע"פ שאין ליטרות תחתונות בספק דמתי, מנטרפות התחתונות אל הסומין של כל טעוליס טלל (ביצה ג.) רדאין אותן כאילו הן פירודות. אם אין כלן מלה פומין של היתר שיהא כהן כדי להעלות פי האיסור בלחד ומאה, רואין כאילו ליטרות של כל הסומין פירודות מעל הסומין ומשרבות בשל שולים ומתאלו סולס בספק הדמעות ומנטרפות התחתונות להעלות את ליטרא שעל הפה, דהואיל ותרומת פירות דרבנן מקילים בהעלאהם: אי שיש מאה פומיין. של היתר לכל פומין של איסור: יעלה. מעלין אותן בלחד ומאה: ואם לאו הפומיין אסורין. ואין השולים מעלין לבטל הסומין. הואיל ואין בספק הדמעות: ר' יהודה אומר. לא כן תמקין ר' אליעזר ור' יהושע, אלא כן תמקין ר"א אומר כו': אפילו יש שם שלש מאות פומין. וכן כלל הספק: לא יעלה. אין מעלין את היתר, הואיל ופומי הכל דבר שיש בו מנין הוא לא טעלי ואפילו דרבנן: דרסה בעגול כו'. דעשוי אין נכרות, שיהי דמקובות ואינו יודע היכן הוא אם מצטוט של עגול או בדמיון. הואיל והשתא לאו תנן מנין הוא ולא מנכחל דברי הכל יעל, ומלא דלעיל ר' יהודה ואליבא דר' יהושע היא (ט' טז):

נוסחאות רש"י בת"י

אפלו במדי דרבנן. כגון תרומת פירות האלין לא טעלי: ליטרא קציעות. משקל ליטרא: קציעות. תאנים שנתכשבו בשדה ואינו ניכר דורסין אותן בכלי עגול ושמו עגול: על פי עשול דוקא נקט על פי התחתונות בספק האסור אלא הסומין בלבד: ר' מאיר ור' יהודה פליגי אליבא דר' אליעזר ור' יהושע: רואין אותן פלט ט' פירודות. גרסינן בתוספתא. לומר. אע"פ שאין התחתונות בספק האיסור מנטרפות הן לעלינות לק"א ליטראות לבטל את האיסור דמקליקין בציבול תרומת פירות דרבנן: פללו טן פירודות. כל הליטראות והתחתונות מערבות עם העלינות: ר' יהושע אומר. אין התחתונות מנטרפות להעלות האיסור שהי אין בספק האיסור אלא הסומין ואם ין בזמנין כדי לבטל יטעלו ואם לאו הסומין אסורין: אפלו י"ז טס כו'. דקסבר כל שדרכו לימנות אינו בטל והסומין דרכין לימנות במה פומי כלים י: בלזוט מקום טעגול דלזין האיסור בעין ואין חשיב לימנות הילכך טעלי: ומשור. משמע מתוך העדר התעורב ימשוך אחד ויקריטיו ואחריו אחד וכן טעלי: (ל"ב) ומשוך חד חד וקריטיו. יטלם אחד אחד ובכל חד נימא מרובא הוא: ופריקין נמשך. בתמיה. הא הוי ליה האיסור קצוע ועומד. חד חד מינייהו גרסי':